

Belägringen av Khe Sanh

Specialarbete i Historia
2001-06-08
Andreas Boström N2A
Handledare: Lotta Revling

Theirs not to make reply,
Theirs not to reason why,
Theirs but to do and die:
Into the valley of Death
Rode the six hundred.

Alfred Tennyson
The Charge of the Light Brigade

Innehållsförteckning

FÖRORD	4
FÖRKORTNINGAR	5
NÅGRA ORD OM DE MILITÄRA ENHETSBETECKNINGARNA	6
BAKGRUND	8
GIAPS PLAN	14
GRADVIS UPPTRAPPNING	15
DAGEN D	16
UNDERHÅLLSPROBLEM	17
STRIDSVAGNSANFALL OCH NÄRSTRIDER	18
HOTET MOT LUFTBRON	19
DET SISTA ANFALLET	20
PEGASUS OCH BORTOM	21
SLUTSATSER OCH REFLEXIONER ANGÅENDE ETT AVSLUTAT SLAG	23
APPENDIX A	25
APPENDIX B	26
APPENDIX C	27
APPENDIX D	28
NOTFÖRTECKNING	29
KÄLLFÖRTECKNING	30

Bild 1

Fotografen Robert Ellison.

Han dog den 6/3-68 när en C-123: a störtade utanför KSCB.

FÖRORD

Mitt intresse för Vietnamkriget började den dagen då jag första gången såg "Plutonen". Jag tyckte då (det jag gör visserligen fortfarande) att den var en av de bästa filmerna jag hade sett. Från den dagen blev jag fascinerad av det mystiska krig, i vilket det inte fanns några vinnare, bara förlorare. Vietnam är en del av den amerikanska historien, som amerikanerna själva helst vill glömma. Vietnam är en skamfläck på USA: s annars relativt fläckfria meritlista. Vietnam representerar motgång, liksom Stalingrad fortfarande gör för många tyskar. Vietnam hör till ett av de krig som aldrig borde ha utkämpats, för det fanns aldrig någon möjlighet att vinna det. Nordvietnam och Viet Cong vägrade slåss när amerikanerna ville, de valde själva var och när de skulle slåss. De var på hemmaplan, de kunde djungeln utan och innan. De undvek öppna fältslag, för de visste att det var i sådana amerikanerna var som allra bäst. Kriget övergick tidigt till ett gerillakrig, men som i allting fanns det undantag. Khe Sanh var ett undantag.

Belägringen av Khe Sanh är den sista av de tre mest kända belägringarna i modern tid. Stalingrad var den första, och Dien Bien Phu var den andra. Slaget vid Khe Sanh har ofta jämförts med de båda andra slagen, men främst med Dien Bien Phu. Tyskarna och fransmännen gjorde båda massor med misstag, vilket ledde till att de båda även förlorade. Under de första dagarna av belägringen av Khe Sanh frågade sig många om amerikanerna skulle göra samma misstag, och om historien skulle upprepa sig.

Jag har valt att undersöka varför belägringen utkämpades. Varför? är en av de viktigaste frågorna en människa bör ställa. Hur? och Vad? ger bara en bakgrund. Varför? ger helheten.

Det har inte varit så lätt att hitta information om belägringen. Det finns dock tjugotals med böcker om Khe Sanh, men de är skrivna uteslutet av amerikaner och finns bara att få tag på i USA. I Sverige finns det inte en enda bok om Khe Sanh. Därför har jag fått förlita mig på böcker som handlar om hela konflikten istället. Ändå så har jag hittat all den information jag behövde

ANALYSFRÅGA

Varför utkämpades slagen om Khe Sanh?

Bild 2

En amerikansk CAP-soldat med en svensk (!) karbin i vänsterhanden.

FÖRKORTNINGAR

ARVN	Army of the Republic of Vietnam (den sydvietnamesiska armén)
CAC	Combined Action Company (ett USMC kompani som bor hos och stödjer lokalinvånare i Sydvietnam och tillhör CAP (Combined Action Program))
CIDG	Civilian Irregular Defence Group (en specialgrupp, oftast bestående av sydvietnamesiska bergsmän, som tränats av SF-styrkor)
COMUSMACV	Commander US Forces Military Assistance Command, Vietnam (befälhavaren för de amerikanska styrkorna i Vietnam)
DMZ	Demilitariserad zon
FOB	Forward Operations Base (en amerikansk irreguljär spaningsstyrka som opererar oftast i fientligt territorium)
HKV	Högkvarter
JCS	Joint Chiefs of Staff (högsta militärledningen)
KSCB	Khe Sanh Combat Base (marinkårsbasen i Khe Sanh)
LLDB	Luc Luong Dac Biet (sydvietnamesiska specialstyrkan)
MACV	Military Assistance Command, Vietnam (det amerikanska militära högkvarteret i Vietnam)
MIKE	Mobile Strike Force (mobila reaktionsstyrkor tillhörande CIDG och/eller SF)
NVA	North Vietnamese Army (den nordvietnamesiska armén)
POW	Prisoner-of-War (krigsfånge)
SF	Special Forces (specialstyrkorna, även kallad "gröna baskrarna")
USAF	United States Air Force (amerikanska flygvapnet)
USMC	United States Marine Corps (amerikanska marinkåren)

NÅGRA ORD OM DE MILITÄRA ENHETSBETECKNINGARNA

I en uppsats om ett fältslag är det naturligt att flera militära enheter kommer att figurera. Det är dock väldigt viktigt att samtliga enhetsbeteckningar är korrekta. Problemet som då uppstår är att dessa beteckningar är ganska långa om de skrivs ut fullständigt. Därför har författaren valt att använda sig av ett enklare system som förklaras nedan. Enligt det enklare systemet visas en beteckning som kompani (-pluton)/bataljon/regemente. Så istället för att skriva E-kompaniet, 2. bataljonen, 9. regementet skriver man E/2/9. Men ofta pratar man bara om plutoner och kompani, och då skrivs 3. pluton, E-kompaniet som E-3, alltså i omvänd ordning. Den fullständiga beteckningen (fastän den används sällan) blir således E-3/2/9. Beteckningarna används egentligen var för sig, när det passar som bäst. Samma system används när man pratar om det flygburna kavalleriet, men där finns inga regementen, de är utbytta mot skvadroner. Detta system gäller dock bara amerikanska trupper, eftersom (med vissa sällsynta undantag) information om nordvietnamesiska trupper inte sträcker sig längre än till regementsnivå.

PROLOG

Den tyska 6. arméns öde beseglades den 26 november 1942 när ett kompani ur 64. pansargrenadjärregementet blev den sista militära enheten som korsade bron över floden Don. Från den dagen var 6. armén instängd mellan Don och Volga.¹ Hitler förbjöd en utbrytning, istället litade han på riksmarskalk Hermann Görings tvivelaktiga försäkran att hans Luftwaffe kunde upprätta en luftbro, och transportera 500 ton underhåll om dagen. Samtidigt planerades en räddningsoperation: fältnarskalk von Manstein fick befälet över den nybildade armégruppen Don. Anfallet inleddes den 12 december, men ryssarna gjorde ett motanfall, och på juldagen var armégruppen i full reträtt. Det enda som nu kunde rädda de inneslutna från undergång var luftbron, fast någon riktig luftbro fanns inte egentligen. Trots alla löften levererade Luftwaffe i genomsnitt bara 200 ton om dagen, samtidigt som dagsbehovet låg på över 700 ton. Det fanns till slut ingenting mer som kunde rädda 6. armén, den enda utvägen var kapitulation, även om den också betydde döden.²

Operation Castor, det flygburna anfallet på Dien Bien Phu, iscensattes den 20 november 1953. Två dagar senare hade fransmännen fullbordat luftlandsättningen av totalt sex fallskärmsbataljoner samt en artilleribataljon.³ Tanken var att Dien Bien Phu skulle bli en stark utpost, från vilken fransmännen skulle störa Vietminhs operationer och fånga upp fientliga förband på väg till Laos. Basen skulle försörjas med en luftbro, och fiendens styrka bedömdes som svag. Denna enkla operation förvandlades snart till ett komplett nederlag, eftersom Vietminh hade, mot alla odds, lyckats att besätta kullarna runt omkring Dien Bien Phu med en styrka som uppgick till nästan 100,000 man. Den franska garnisonen bestod av bara 13,000 man. Den 13 mars 1954 inledde Vietminhs befälhavare, Vo Nguyen Giap, sin offensiv. Artilleri började beskjuta basen och dess flygfält. Flygplan på marken förstördes och elden var så intensiv att det sista transportplan som landade den kvällen blev även det alla sista att landa i Dien Bien Phu. Luftvärnskanoner placerade runt basen gjorde framtida luftlandsättningar omöjliga att genomföra. Detta ledde till att luftbron upphörde att existera, redan innan den hade satts på prov. Vietminh stormade systematiskt skans efter skans, och trots hårdnackat motstånd från de franska elitsoldaterna, hade inte garnisonschefen överste de Castries något annat val än att kapitulera, vilket han även gjorde den 7 maj 1954.⁴

Historien repeterade sig själv, både fransmännen och tyskarna misslyckades med att upprätthålla en luftbro och försörja de hungrande inneslutna. Men skulle världens största militärmakt, USA, göra samma misstag?

BAKGRUND

Riksväg 9 har sin början vid staden Dong Ha nära den sydvietnamesiska kusten. Vägen fortsätter sedan mot Annamitebergen i väster. Några kilometer innan vägen korsar den laotiska gränsen passerar den en dalgång omgiven av höga kullar. Det är i denna dalgång byn Khe Sanh ligger.⁵

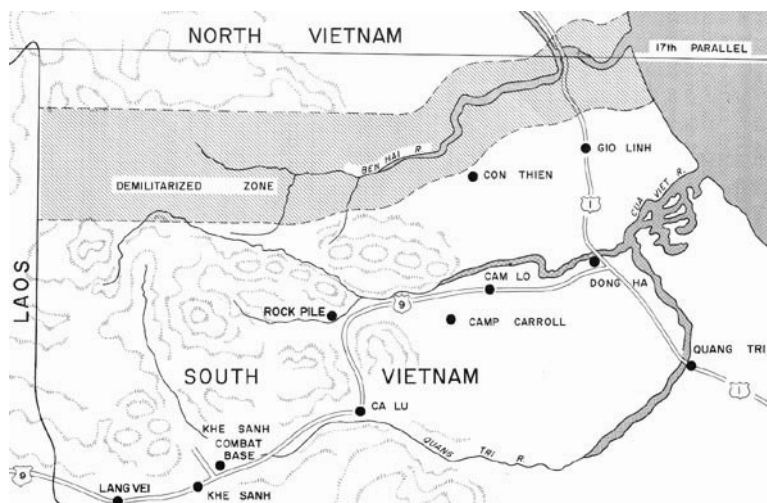

Bild 3
Norra Sydvietnam

Vägen som går vidare till Laos kallas även för D'Ai Lao, och den är känd för att vara en gammal invasionsväg. Den användes 1282 när krigaren Chams marscherade västerut, 1666 när vietnameserna tog kontroll över Laos och 1827 när siameserna* invaderade från öst. Vägen började inte att kallas riksväg 9 förrän 1904, då vägbygget startades av kapten Odend'Hall.

Khe Sanh blev betydelsefull för amerikanarna först i maj 1961, när den laotiska staden Tchepone intogs i samband med uppförandet av Ho Chi Minh leden. Amerikanarna blev oroliga för en invasion och placerade ett SF A-detachment i Khe Sanh den 8 juli 1962 för att hindra nordvietnameser från att komma in i Sydvietnam. I slutet av året lades grunden till KSCB, när ARVN-ingenjörer byggde en landningsbana ett par kilometer nordöst om byn Khe Sanh.

Den 26 mars 1964 tillfångatogs A-detachmentets befälhavare, kapten Floyd Thompson, som sedan satt i fångenskap längst av alla amerikanska krigsfångar.⁶ Några dagar tidigare hade en helikopter blivit nerskjuten, och dess pilot, kapten Richard Whitesides, blev den förste amerikan som dödades vid Khe Sanh.⁷

I slutet av 1964 flyttade A-detachmentet till KSCB och började konstruera ett antal bunkrar, vilka marinsoldaterna några år senare trodde var byggda av fransmännen. Nu hade dock situationen ändrats. Det var inte längre viktigt att övervaka nordvietnamesiska trupprörelser, insatserna skulle istället koncentreras på underrättelse- och spaningsoperationer inne i Laos.⁸ (Dessa operationer var naturligtvis topphemliga, eftersom det var fortfarande förbjudet att officiellt föra in amerikanska trupper i grannlandet). Resultatet av dessa operationer gjorde general William C. Westmoreland COMUSMACV orolig. Han diskuterade med 3. marinkårslandningsstyrkans befälhavare general Lewis Walt om att förstärka Khe

* Annat ord för thailändare.

Sanh. Walt protesterade, både han och andra generaler ansåg att Khe Sanh inte hade något militärstrategiskt värde. Westmoreland lät sig dock inte övertalas.⁹ Han beordrade Walt att uppgradera landningsbanan och placera 1/3* i Khe Sanh i oktober 1966. Som en orsak av denna förstärkning flyttade A-detachementet till byn Lang Vei i december 1966. Samtidigt ökade koncentrationen av nordvietnamesiska styrkor i området. Deras befälhavare, general Giap, hade alltid varit intresserad i området (i alla fall sedan han och hans bro Nho satt inspärrade i fängelset Lao Bao i närheten av Khe Sanh på 1930-talet). Men Khe Sanh var även viktigt för dess läges skull. Dess placering, nära både den demilitariserade zonen och Laos, gjorde den till en utmärkt samlingspunkt för fienden.

Den 18 jan 1967 omkom korpral Michael John Scanlon, 3. spaningskompaniet, i en eldstrid med en grupp nordvietnameser. Han blev den förste marinkårssoldat som föll för sitt land i Khe Sanh. Några dagar senare sköts fyra helikoptrar ned, och dessa två incidenter ledde till att garnisonen i Khe Sanh expanderade. 1/9 anlände den 6 februari och E/2/9 anlände den 16. Båda hamnade snart i strider med fienden. USAF rapporterade om "an alarming buildup of fortifications and NVA activity on the hills overlooking the base", men garnisonens befälhavare var dock övertygad om att fiendens styrka var liten.¹⁰ Men han måste ha insett att kullarna runt basen (nämligen Höjd 861, 881 Nord och 881 Syd†) var livsviktiga, för att om de hamnade under nordvietnamesisk kontroll skulle basen omringas och förintas.

Det var om dessa kullar USMC och NVA skulle slåss om under den första fasen under slagen om Khe Sanh.

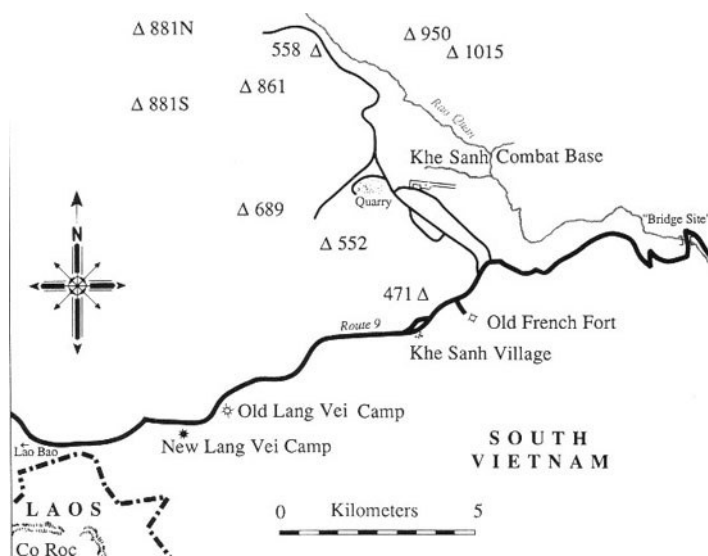

Bild 4
Khe Sanh med omnejd

* Om läsaren har läst "Några ord om de militära enhetsbeteckningarna" förstår han/hon att detta betyder 1. bataljonen, 3. marinkårsregementet.

† Höjden står angiven i fot. (1 fot = 30,48 cm). Omräknat är kullarna 258 respektive 264 m höga.

BAKHÅLL BLAND KULLARNA

Helvetet brakade lös på morgonen den 24 april 1967. B-1 och B-3 ur 1/9 hade sedan dagen före opererat i området runt Höjd 861, medan B-2 stannade kvar i KSCB som försvar. Uppdraget den 24 var att undersöka några grottor i bergen, som B-1 hade fått syn på tidigare. Tanken var att göra en svepmanöver, de båda plutonerna skulle storma var sin sida av Höjd 861.

På förmiddagen hamnade B-1 i ett bakhåll, men lyckades stoppa välriktad maskingevärseld med hjälp av en granatkastare, och efter eldstriden fick plutonen order om att dra sig tillbaka till B-2, som fattat posto på Höjd 700 strax söder om Höjd 861 för att agera som understöd för de två anfallande plutonerna. Den plutonen led också förluster när en 5-mans patrull gick rakt in i armarna på fienden. Bara en enda soldat ur den patrullen klarade sig med livet i behåll. Kompanichefen, kapten Sayers, beordrade de tre plutonerna att dra sig tillbaka till en plats där de kunde bli evakuerade med helikopter. Under tillbakadragandet hamnade B-3 i en eldstrid, och flera sårades. De utsattes också för kraftig granateld, men som tur vad siktade fienden dåligt. Vid evakueringsplatsen landade en helikopter och tog med sig tre sårade tillbaka, men fienden öppnade eld och gjorde ytterligare undsättningsförsök omöjliga. Marinsoldaterna blev tvungna att stanna kvar på landningszonen under natten. Det såg onekligen mörkt ut, men nordvietnameserna anföll aldrig, kanske hindrades de av alla artilleribeskjutningar och flyganfall som amerikanerna riktade mot dem. 14 döda, 18 sårade och 2 saknade var resultatet av den första dagen av det första slaget om Khe Sanh.

Dagen efter anlände K/3/3 och HKV/3/3 till KSCB för att genomföra en operation av mindre bataljonsstorlek tillsammans med B/1/9. Dessa nya formationer skulle sedan avlösa B-kompaniet, som skulle ha evakuerat sina sårade och döda med helikopter. Men detta var omöjligt att genomföra, eftersom en tjock dimma hade lagt sig över Khe Sanh-området. Samma morgon fick B-kompaniet veta vilka de kämpade mot. Klockan 08.15 kapitulerade nämligen en nordvietnamesisk soldat till B-3. Fången talade om att han hette Vu Van Tich, och tillhörde 32. regementets 4. bataljon. Detta var den första indikatorn om att det fanns så stora enheter som regementen i närheten.

Mitt på dagen nådde K-1 och K-3 till B-kompaniets position, en sådan förstärkning borde ha räckt, men det gjorde den inte. Väl nergrävda NVA-soldater öppnade eld och snart led amerikanerna så stora förluster att reserven, K-2, kallades in. Strider fortsatte resten av dagen, och marinsoldaterna visste att det var något stort på gång. Senare undersökningar har visat att området mellan höjderna 861, 881 Nord och 881 Syd hade ockuperats av 18. regementet ur 325C. NVA divisionen sedan början av april. Dessa fiendesoldater var vältränade och välmotiverade. De tänkte hålla kullarna till vilket pris som helst.

Striderna fortsatte under den 26 och efter dagens slut hade B/1/9 och 3/3 förlorat 11 man och fått 38 sårade. B/1/9 var så utmattat av de föregående dagarnas strider så att general Bruno Hochmuth bestämde att skicka in 2/3. De första formationerna anlände på eftermiddagen den 26, resten anlände på morgonen dagen efter. Samma morgon, den 27 april, evakuerades även K/3/3, som ersattes med M/3/3. På eftermiddagen ankom den sista förstärkningen, nämligen M/3/9, som ersatte B-kompaniet.

NY STRATEGI

En ny strategi utvecklades för att ta dessa kullar. 2/3 fick uppgiften att anfälla Höjd 861 efter att artilleri och bombflygplan hade gjort sitt. 3/3 skulle först följa efter, men sedan svänga till

vänster för att ta området mellan höjderna 861 och 881 Syd. Därefter skulle bataljonen anfalla och säkra Höjd 881 Syd. Slutligen skulle 2/3 rycka fram mot Höjd 881 Nord och storma kullen från öster.

Den 28 april inleddes operationen. 2/3 stormade Höjd 861 med två kompanier (E och G) efter ett kraftigt artilleribombardemang. Anfällsstyrkan började ta sig uppför kullen, och klockan 16.30 nådde de toppen och säkrade därigenom objektet. Men var fanns fienden? Marinsoldaterna upptäckte inte en enda nordvietnamesisk soldat under framryckningen. Fienden hade dragit sig tillbaka till de två andra kullarna.

Ett par kilometer ifrån Höjd 861 frågade några bergsmän ifrån Bru-stammen en major från marinkåren varför amerikanerna anföll kullen utan att ta hänsyn till nergrävda fiendesoldater. Majoren svarade sarkastiskt att de gjorde det eftersom det var där fienden var. Då frågade en av bergsmännen varför soldaterna åtminstone inte använde tunnarna som gick rakt genom kullen. Officeren blev intresserad, men även förbittrad för att kullen redan hade blivit säkrad. Han frågade bergsmannen varför han inte hade talat om detta tidigare, varpå denne svarade att det var ingen som hade frågat honom. Sanningen var att den lokale ledaren, herr Anya, frågade marinkårsoldaterna om de behövde hans hjälp. Amerikanerna var upptagna av striderna och valde att inte prata med honom. Efteråt skulle det visa sig att Höjd 861 innehöll fem naturliga grottor.

Dagen efter inledde 3/3 sin offensiv. Vid 11-tiden på förmiddagen råkade tätformationen M/3/9 i en strid med en fiendeplyton. Resultatet blev att 2 marinsoldater dog och 10 skadades, samtidigt som minst 20 NVA-soldater fick sätta livet till.

Samtidigt undersökte 2/3 kullen som de hade erövrat dagen tidigare. Den visade sig vara fylld med bunkrar, de var så många att om de hade varit fullt bemannade skulle två kompanier lätt ha fått plats. Man hittade bevis för att höjden hade försvarats av 18. regementet, som hade fått ta så mycket stryk att 95. regementet ur 325C. NVA divisionen fick ersätta det. Det var detta regemente USMC skulle få kämpa emot under resten av det första slaget om Khe Sanh.

MASSAKRERING PÅ HÖJD 881 SYD

I gryningen den 30 april 1967 förflyttade sig H/2/3 till det område där M/3/9 hade fått kontakt med fienden dagen före. Genast hamnade de i ett bakhåll, 65 fiendesoldater omringade dem, och marinsoldaterna led snart stora förluster. Under striderna utfördes flera hjältedåd, och den ene av hjältarna blev den som skulle få slut på striden. Utan hänsyn till sitt eget liv tog menige av första graden Michael Makovec några 3,5 tums raketer och sprang till en gynnsam position. Därifrån avfyrade Makovec raket efter raket tills fienden slutade skjuta. Därpå drog sig H/2/3 tillbaka med 9 döda och 43 sårade. Man antog att fienden förlorade uppemot 40 soldater.

Senare på dagen återvände G/2/3 till samma position, och de gjorde sig redo att anfalla en kulle nordväst om Höjd 881 Syd. Marinsoldaterna började krypa upp för kullen, de nådde dess krön utan problem, men plötsligt insåg de att de befann sig i ett stort komplex av bunkrar. Bunkrarna bemannades av en avdelning nordvietnamesiska soldater på självmordsuppdrag. De skulle till alla pris hindra amerikanerna att rycka vidare fram mot Höjd 881 Syd, samtidigt som de skulle tillfoga marinsoldaterna stora förluster. Men marinkårsoldaterna anföll fienden skoningslöst, snart hade de förstört flertalet bunkrar, och lagom till skymningen var kullen säkrad.

Samma morgon gjorde sig M/3/3 redo för att storma Höjd 881 Syd, som vid den tidpunkten ockuperades av en bataljon NVA-soldater (ungefär 400 man). Planen var att M-1 och M-3 skulle anfalla höjden, medan M-2 fick utgöra reserv och eldunderstöd. På

förmiddagen nådde då amerikanarna slutligen kullens topp, men vad de inte visste var att de hade marscherat rakt in i en dödsfälla. Marinsoldaterna hade missat att upptäcka det komplex av bunkrar som omgav höjden. Nordvietnameserna inuti dem väntade med att öppna eld tills amerikanarna hade passerat. Därpå utsattes marinkårssoldaterna för en mördande korseld, under vilken flertalet amerikaner stupade. De överlevande, beväpnade till tänderna med granater, försökte lokalisera bunker efter bunker, som de sedan sprängde i luften. De obarmhjärtiga närstriderna pågick i sex långa timmar, innan båda sidor hade lidit så stora förluster att de inte kunde fortsätta slåss. I denna, en av de hårdaste striderna under Vietnamkriget, stupade 43 och 109 amerikaner sårades. Man återfann även 125 döda fiendesoldater, men man räknar med att ytterligare 65 också stupade på Höjd 881 Syd.

Nästa dag, efter ett häftigt artilleribombardemang, stormade två kompanier (M och K) kullen. Nu hade situationen ändrats helt. Det fanns inga fiendesoldater, det fanns inga träd eller ens buskar. Höjden hade blivit renrakad av artilleribeskjutningen. Amerikanerna hittade över 200 bunkrar på Höjd 881 Syd den dagen, och trots att flyganfall hade pågått under två hela dagar, fanns det fortfarande 75 helt intakta bunkrar.

De nästkommande dagarna fortsatte striderna, även om de inte var så hårda som den på Höjd 881 Syd.

AVLEDNINGSMANÖVER

Samtidigt som marinsoldaterna slogs bland kullarna anföll en NVA-bataljon SF-lägre vid Lang Vei, väster om Khe Sanh byn. Klockan 04.30 hamnade lägre under kraftig granatbeskjutning, som varade i en kvart, sedan kom infanterianfallet. Det nordvietnamesiska anfallet understöddes av ett par VC-infiltratörer, som dödade några CIDG-vakter för att sedan leda huvudstyrkan genom minfält och taggtråd fram till själva lägre. Snabbt och smidigt penetrerade fienden försvaret, förstörde ett antal viktiga installationer, och dödade både A-detachementets chef och hans ställföreträdare. SF-soldaterna bad om eldunderstöd från Khe Sanh, vilket de också fick, men det var för sent. Nordvietnameserna drog sig tillbaka med bara lätta förluster. Lika stor tur hade inte de sydvietnamesiska irreguljära CIDG-soldaterna, som slogs på amerikanernas sida. 20 stupade och 34 försvann spårlöst. Amerikanerna klarade sig undan med 2 döda och lika många sårade.

Detta anfall var från början tänkt som en avledningsmanöver från striderna bland kullarna. Händelsen fick dock ingen inverkan på slagen om höjderna, men den gav nordvietnameserna en taktisk seger. Nästa år skulle de besöka Lang Vei igen.

DEN SISTA KULLEN

På eftermiddagen den 4 maj inledde E/2/3 och F/2/3 anfallet på Höjd 881 Nord. Avanceringen gick dock sakta och vid solnedgången hade bara den södra delen av kullen fallit i amerikanernas händer. Samtidigt anlände C/1/26 till Khe Sanh, det första elementet ur 26. marinkårsregementet, som skulle få utkämpa det andra slaget om Khe Sanh.

Morgonen efteråt fick E-kompaniets chef löjtnant Adinolfi order om att tillsammans med F-kompaniet storma och ockupera kullen. Kort därpå gav sig anfallsstyrkan av. E-kompaniet tog sig snabbt uppför kullen utan incidenter, men samtidigt råkade F/2/3 i problem. Nordvietnamesiska soldater öppnade eld, som vanligt, från bunkrar, och flera marinkårssoldater stupade innan försvaret hade eliminerats. Strax innan tre på eftermiddagen

var kullen säkrad, allt fientligt motstånd hade svepts bort. Motståndet hade antagligen varit tuffare om inte artilleribombardemang och flyganfall hade föregått stormningen. Löjtnant Adinolfi mindes att man kunde känna lukten av brända kroppar. Han sade också att hans män hittade många kroppsdelar, men tack vare de 500 och 1000 kilos bomber som USAF släppte på kullen, kunde man inte sätta ihop något.

Totalt sett hade 168 marinsoldater stupat och 443 hade sårats. NVA led ännu större förluster. Ett helt regemente utplånades då 807 (fastställt) och 611 (antagligen) stupade bland kullarna nordväst om Khe Sanh.

DET FÖRSTA SLAGET VUNNET

Efter slaget gjordes de första jämförelserna mellan Khe Sanh och Dien Bien Phu. Generallöjtnant Victor Krulak ansåg att NVA hade försökt sig på att omringa basen genom att ta kullarna, för att sedan annihilera KSCB. Han ansåg vidare att likheten med Dien Bien Phu även var slående när det gällde viktiga element som isolation, terräng och väder.¹¹ Men vad som är viktigt att veta är att fransmännen saknade all det understöd från artilleri och bombflygplan som amerikanerna hade vid Khe Sanh. Därför är det kanske felaktigt att göra en jämförelse mellan de två slagen, men media skulle ändå fortsätta att diskutera om likheterna med Dien Bien Phu under det andra slaget om Khe Sanh.

SKÄRMYSLINGAR

Samtliga amerikanska förband som hade aktivt deltagit i striderna i april-maj 67 fick flygas ifrån KSCB för att vila ut och fylla på med manskap. Därför fanns det bara en enda enhet kvar som försvarade KSCB, nämligen C/1/26. Det kompaniet fick turligt nog lite att göra under sommaren och hösten 1967. General Giap byggde upp sina styrkor för en ny offensiv, den som skulle kallas för Tet. De nordvietnamesiska styrkorna samlades norr om och även i den demilitariserade zonen samt i Laos och Kambodja längs Ho Chi Minh leden. I slutet av oktober 1967 anföll Viet Cong SF-lägre i Loc Ninh. Lägre räddades av sydvietnamesiska förstärkningar, men samtidigt samlades ungefär tolv tusen NVA-soldater för att anfälla ett annat SF-läger, det i Dak To. Amerikanerna svarade genom att mobilisera 16 bataljoner för att slå tillbaka mot fienden, om det behövdes. Även marinkårsbasen Con Thien, nordöst om Khe Sanh, blev en plats för hårda strider. Bittra strider utkämpades på många olika ställen runt om i landet, men i Khe Sanh, där utkämpades för ovanlighetens skull bara lätta (och sporadiska) strider.

Den 9 november intensifierades striderna i Khe Sanh området. En nordvietnamesisk bataljon överrumplade en amerikansk/sydvietnamesisk spaningsgrupp nära KSCB. Två helikoptrar skickades genast som förstärkning och för att plocka upp sårade. Dessa helikoptrar blev dock nerskjutna, och fienden var övertygad om att amerikanerna skulle försöka sig på fler räddningsförsök, så genom att använda spaningsgruppen som bete tänkte de lura in räddningshelikoptern i ett bakhåll. Men det var inte något amerikanskt högkvarter som skulle påverka händelserna. Kapten Gerald Young fick istället order om att han och hans helikopter, en Jolly Green Giant, skulle återvända till basen. Men Young, stödd av sin besättning, bestämde sig för att försöka rädda spaningsgruppen. Young anhöll om att få fortsätta uppdraget, det beviljades, och Young fick sällskap av fem andra helikoptrar, en till Jolly Green Giant, en spårljushelikopter samt tre attackhelikoptrar. Men när den första

räddningshelikoptern anlände till landningszonen hann den bara plocka upp tre sårade innan nordvietnameserna öppnade eld. Helikoptern blev så illa skadad att den var tvungen att ge sig av till närmaste flygbas, KSCB. Kapten Young, på den andra räddningshelikoptern, vägrade att ge sig av. Attackhelikoptrarna anföll fiendens ställningar samtidigt som Youngs besättning hoppade ut och drog in resten av de sårade. Men när helikoptern skulle lyfta sattes den vänstra motorn i brand, Youngs uniform tog eld, han sparkade sönder ett sidofönster, och kastade sig ut genom det, varpå han föll handlöst hundra meter innan han slog i marken. Young upptäckte en medvetlös soldat, och drog honom sedan i säkerhet. Strax därpå anlände två nya helikoptrar, men på grund av mörkret kunde varken de eller fienden göra något. På morgonen försökte så ett par helikoptrar plocka upp resten av de sårade och döda. Nordvietnameserna öppnade dock eld igen, och för att rädda helikoptrarna lockade Young till sig fienden. I sjutton timmar jagade NVA-soldaterna honom innan han kom undan. Först då anropade han en helikopter via sin radio för att bli upplockad. För detta enastående och osjälviska hjälteed belönades kapten Young med *Medal of Honor*.¹²

Denna skärmytsling var en av de första signalerna på att något stort snart skulle börja.

GIAPS PLAN

De flesta brukar säga att det var Giap som såg till att Tet-offensiven utfördes i början av 1968. Inget kan vara mer fler. Om sanningen ska komma fram var det egentligen amerikanarna som såg till att Tet-offensiven blev av. För hade inte bombflyg angripit Hanoi den 4 juli (!) 1967, och hade inte dessa plan släppt en del av sin last över högkvarteret för politiska och militära operationer i Sydvietnam (COSVN) skulle general Nguyen Chi Thanh inte ha dött på grund av bombsplitter i magen. Om general Thanh inte skulle ha omkommit under angreppet skulle han antagligen ha satt käppen i hjulet för Giap. Thanh var nämligen Giaps mäktigaste rival, och det var han som skulle ha planerat och utfört den framtida offensiven. Nu blev det inte så. Istället blev Giap den högste militära ledaren i Nordvietnam. Han, och han ensam, fick ansvaret för den offensiv, som skulle bli känt under namnet Tet. Denna dag, den 4 juli, var antagligen en ovanlig dag för Giap, för på denna dag fick han ett tillfälle att tacka det amerikanska flygvapnet, något som han knappast gjorde regelbundet.

Giap baserade sin plan på fyra antaganden. 1) att ARVN saknade motivation och skulle desertera eller fly om de blev angripna, 2) att den sydvietnamesiska regeringen saknade stöd från lokalbefolkningen, 3) att befolkningen och de väpnade styrkorna i Sydvietnam hatade amerikanarna och skulle vända sig mot dem och slutligen 4) att situationen i Khe Sanh liknade den i Dien Bien Phu. Med hjälp av dessa antaganden planerade han det jättefälttåg, som skulle utföras under tre faser.

Fas 1 (september-december 67) skulle inleda fälttåget. Tanken var att NVA skulle angripa sydvietnamesiska och amerikanska baser längs gränsen mot Laos, Kambodja och DMZ. Om allt gick enligt planen skulle amerikanska styrkor bli tvingade att lämna de bebyggda områdena längs kusten för att försvara gränsområdet istället. Detta skulle göra det enklare för Viet Cong att storma städerna i nästa fas. Genom att utföra dessa mindre attacker hoppades Giap åstadkomma en viktig sak till: att se till att amerikanarna blev tvingade att fortsätta transportera liksäckar till USA. Detta kännetecknade Vietnamkriget väldigt mycket, eftersom Nordvietnam hade råd att förlora tusentals man under en och samma dag, det gjorde ingenting, men om samma sak skulle hända USA skulle det amerikanska folket snabbt vända

* Den högsta militära utmärkelsen en enda person (i USA) kan få för uppvisat hjältemod.

sig mot kriget och beordra ett tillbakadragande. Det räckte med en amerikansk soldat död per dag för att hålla folket uppretat.

Fas 2 var Tet-offensiven. VC-enheter skulle storma sydvietnamesiska städer, ARVN-enheter, amerikanska högkvarter, kommunikationscentraler och flygbaser över hela landet. Viet Cong skulle dock undvika alla amerikanska trupper, om det fanns några i närheten av målen. Offensiven skulle assisteras av en jättelik propagandakampanj, i vilken man bad ARVN-soldater att desertera och istället slåss för Nordvietnam. Det fanns även en politisk tanke bakom. Man trodde att det sydvietnamesiska folket skulle göra revolution och störta regeringen i Saigon. Hela fälttåget berodde på den andra fasen, skulle den falla skulle den ta med sig hela operationen i fallet.

Khe Sanh kommer in i bilden i fas 3, den sista fasen. Denna fas byggde på att Tet-offensiven lyckades, åtminstone delvis i alla fall. Om allt hade gått bra skulle sydvietnameserna vara illa tilltygade och demoraliserade och amerikanerna skulle vara förvånade och paralyserade. Då skulle fälttåget avslutas med en *grand finale*, belägringen av Khe Sanh.

Vi ska senare se vad Giap hade för motiv med att erövra Khe Sanh, men innan vi fortsätter är det viktigt att förstå att det andra slaget om Khe Sanh var ingen avledningsmanöver. Journalister och lekmän spekulerade under och efter slaget om vad belägringen hade för syfte. De trodde att Khe Sanh var en avledningsmanöver, som skulle få amerikanerna att lyfta bort blickarna ifrån Tet. Sanningen var att det snarare var Tet som var avledningsmanövern, för i slutet av 1967 samlades två NVA-divisioner (304. och 325C.) för att inleda belägringen av Khe Sanh, samtidigt som en division (320.) och ett regemente (ur 324.) utgjorde reserven. Den attackerande styrkan understöddes också av två artilleriregementen (68. och 164.) samt sovjetiskbyggda stridsvagnar av modellen PT-76. Totalt sett så fanns det mellan 32,000 och 40,000 nordvietnamesiska soldater vid Khe Sanh i december månad. 40,000 soldater utgör ingen avledningsmanöver, bara om befälhavaren är en komplett däre, vilket Giap inte var.¹³

GRADVIS UPPTRAPPNING

Amerikanerna visste dock redan i december 1967 att fienden skulle försöka sig på att anfälla KSCB. General Westmorelands stab upptäckte två divisioner (de som utgjorde anfallsstyrkan), och bedömde att var och en bestod av ungefär 10,000 man.¹⁴ Westmoreland tänkte inte överge Khe Sanh och han gav flera anledningar till varför i ett memorandum till president Lyndon Johnson från Earle Wheeler den 29 januari 1968, ordförande i JCS. I memorandumet skriver Wheeler att Westmoreland hade den 12 januari 1968 sagt angående Khe Sanh: "... (a) it is the western anchor of our defense of the DMZ area against enemy incursions into the northern portion of South Vietnam; (b) its abandonment would bring enemy forces into areas contiguous to the heavily populated and important coastal area; and (c) its abandonment would constitute a major propaganda victory for the enemy which would seriously affect Vietnamese and US morale". Wheeler skriver också att Westmoreland menade att ett tillbakadragande vore ett "tremendous step backwards". Slutligen ansåg generalen att "... we can hold Khe Sanh and we should hold Khe Sanh". Westmoreland var inte den enda som trodde det. Det sista Wheeler skrev till presidenten var att JCS "... concur with General Westmoreland's assessment of the situation" och att de "... recommend that we maintain our position at Khe Sanh".¹⁵ Även USA:s ambassadör i Sydvietnam, Henry Cabot Lodge, höll med Westmoreland. I ett brev till presidenten den 8 februari skrev Lodge att han ville "... state that I support the decision to hold Khe Sanh. For many reasons I consider it

vital that it be held".¹⁶ Vilka anledningar han hade framgår inte, men de var antagligen lika Westmorelands.

Amerikanarna hade alltså bestämt sig för att försvara KSCB, vilket betydde att de genast började förstärka garnisonen, som stod under befäl av överste David Lownds. I slutet av november fanns 1/26 och vissa artillerienheter på plats, i december månad anlände 3/26 och i början av januari anlände 2/26, vilket betydde att hela 26. marinkårsregementet försvarade KSCB och dess utposter (höjderna 881 Syd, 861, 556, 861A, 950 samt ett stenbrott väster om KSCB). Dessutom hade Lownds ett hundra man starkt vietnamesiskt hemvärnskompani till sitt förfogande.¹⁷ Den 22 januari beordrade general Cushman, befälhavaren för marinkårsstyrkorna i Sydvietnam, 1/9 till Khe Sanh och den absolut sista förstärkningen, 37. jägarbataljonen (ARVN) anlände den 27.¹⁸ Det fanns även några irreguljära styrkor i närheten. I den södra perimetern av KSCB fanns fyrahundrafemtio man från FOB-3 och längre bort, i Lang Vei, fanns en fyra kompani stark CIDG-styrka (282 man), med medlemmar från bergsstammen Bru, ett MIKE-kompani (161 man) samt A-101 SF-detachementet (24 man) under befäl av kapten Frank Willoughby. Dessutom hade även 14 LLDB-elitsoldater fattat posto vid basen.¹⁹ Garnisonen i Lang Vei fick ett oväntat tillskott den 24 januari i form av den 33. laotiska frivilligbataljonen. Tidigare hade bataljonen befunnit sig i den laotiska byn Ban Houei Sane, söder om Khe Sanh. Men under natten mellan 23 och 24 januari anföll nordvietnamesiska trupper understödda av stridsvagnar byn (för övrigt första gången NVA använde sig av stridsvagnar under kriget), och de som överlevde (519 man och 2,270 civilister) flydde över gränsen till Sydvietnam för att sedan söka skydd hos SF-trupperna i Lang Vei.²⁰ Detta nytillskott skulle dock sedan vålla huvudbry hos de amerikanska befälhavarna på grund av deras nationalitet.

Dessa var de styrkor som snart skulle bli tvingade att stoppa det nordvietnamesiska angreppet.

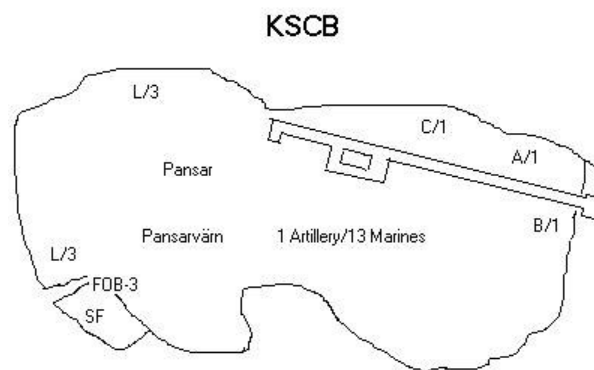

Bild 5
Khe Sanh Combat Base

Den första riktiga kontakten med fienden direkt i KSCB: s närhet inträffade den 2 januari. En marinkårspatrull upptäckte en nordvietnamesisk dito, öppnade eld och dödade fem av fiendepatrullens sex medlemmar. En av de döda var regementschef, och det visade sig sedan av denne hade varit ute på spaningsuppdrag med din stab för att lokalisera marinsoldaternas ställningar. Två och en halv vecka senare, den 20 januari, fastställde underrättelseofficerare i MACV och i general Cushmans HKV med all säkerhet att general Giap hade samlat två divisioner för att anfälla Khe Sanh. Samma dag kapitulerade en NVA-officer, som sedan avslöjade att han tillhörde den 325C. divisionen och att hans landsmän tänkte angripa höjderna 881 Nord och 861 samt KSCB självt nästkommande natt. Officern avslöjade vidare

att den 304. divisionen också fanns i området, men det visste amerikansk underrättelsetjänst redan.²¹

Marinkårssoldaterna visste var fienden fanns och när de tänkte anfalla. De var beredda.

DAGEN D

Klockan 00.30 den 21 januari inledde fienden sitt anfall. Nordvietnamesiska styrkor stormade Höjd 861 med hjälp av Bangaloretorpeder, som användes för att spränga sönder det amerikanska försvaret. Marinsoldaternas ursprungliga position erövrades av fienden, men klockan fem på morgonen gjorde amerikanerna en motattack som lyckades.²² Samtidigt som striderna på Höjd 861 började mattas av inledde nordvietnamesiskt artilleri och granatkastare en beskjutning av KSCB. Granater slog ner i landningsbanan och skapade stora kratrar, och sedan träffades en ammunitionsdepå flertalet gånger, vilket ledde till att 1,340 ton materiel totalförstördes.

Bild 6

En ammunitionsdepå i brand.

Kort efteråt förintades en helikopter, i processen omkom 18 amerikanska soldater och 40 sårades. Försvarena, nu ungefär 3,500 man, retirerade till bakom de redan förberedda barrikaderna, och den civila populationen evakuerades med flyg till Da Nang. *Seabees*, marinkårsingenjörer, inledde arbetet med att reparera landningsbanan, men de hann inte färdigställa så mycket att de största transportplanen, C-130 *Hercules*, kunde landa. Brigadgeneral Burl McLaughlin (USAF), ansvarig för flygtransporterna till KSCB, bytte ut de stora planen mot mindre C-123 *Providers*. Dessa plan hade samtliga undergått nymoderniseringar, men deras lastkapacitet var bara hälften som stor som *Hercules* kapacitet.²³

I gryningen startade 8/66 (400 man) ur 304. NVA divisionen sin marsch mot byn Khe Sanh, söder om KSCB. Byn försvarades vid den tidpunkten av CAC-O (O-kompaniet ur marinkårens CAP-program) och 915. sydvietnamesiska hemvärnskompaniet. Nordvietnameserna penetrerade försvaret enkelt, och de allierade befälhavarna bestämde att lyfta in 256. hemvärnskompaniet med helikopter. Detta slutade i katastrof eftersom nordvietnameserna lurade in helikoptrarna (som så många gånger förr) i ett bakhåll, och utplånade således förstärkningen innan den ens hann ingripa. Amerikanerna svarade genom att skicka in stridsflyg, men inget hjälpte, byn föll, och överlevarna flydde till KSCB.²⁴ Tusentals av lokalinvånare försökte också få asyl i marinkårsbasen, men amerikanerna var rädda för sabotage och vägrade. Civilisterna blev tvingade att fly längs riksväg 9, men bara hälften överlevde marschen till Dong Ha.²⁵ Nordvietnameserna hade nämligen stängt av

vägen österut, och det var för kostsamt att försöka passera dem. Man var nu tvungen att skeppa in allt underhåll med flyg. Det fanns ingen annan utväg.

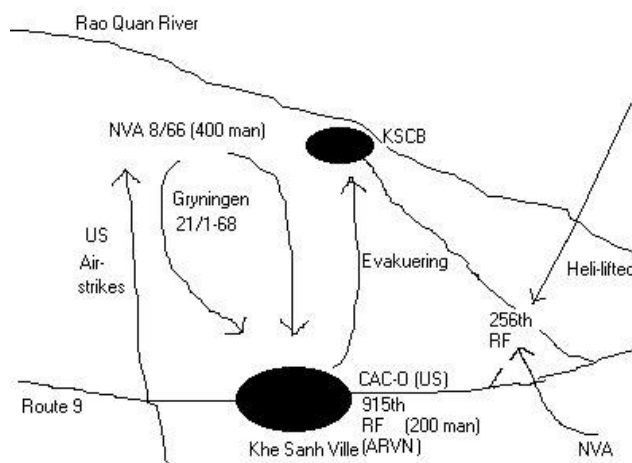

Bild 7
Striderna vid Khe Sanh byn.

Skakad, men absolut inte rädd, gav general Westmoreland grönt ljus för Operation Niagara. Syftet var att inte bara försvara KSCB med trupper från USMC, utan även med ett gigantsikt vattenfall av bomber, levererat av B-52: or, artilleri, granatkastare och stridsflyg.²⁶

UNDERHÅLLSPROBLEM

Marinsoldaterna hade fortfarande greppet om utposterna när den andra dagen av slaget inleddes. Men basen och dess utposter skulle snart falla om inte försvararna fick mat och materiel utifrån. Man beräknade att de amerikanska soldaterna skulle behöva 235 ton om dagen för att kunna överleva. Uppdraget att försörja de belägrade gick till *Hercules*-plan från 152. marinflygstransportskvadronen och 834. flygdivisionen samt till *Provider*-plan från 315. flygkommandoskvadronen. General Westmoreland gav General William Momyer (USAF) ansvaret att kontrollera samtliga flygplan i Khe Sanh området. Det fanns dock problem. Dimma hämmade flygoperationerna då fyrtio procent av alla flygningar försvårades av dålig sikt. Att landa på KSCB var ett annat problem. Piloterna levde farligt, eftersom de var tvungna att landa snabbt, lasta av snabbt och lyfta snabbt. Detta var lättare sagt än gjort, speciellt när det gällde de stora *Hercules*-planen.²⁷

Komplikationerna med underhållet gjorde att fler och fler såg ett samband mellan Khe Sanh och Dien Bien Phu. Utan att förstå att fransmännen aldrig hade de resurser som amerikanerna satte in i slaget om Khe Sanh bildades något som kallades Dien Bien Phu syndromet. Vi ska senare återkomma till varför likheten mellan de båda slagen är liten. President Johnson blev dock orolig och övertygad om att Khe Sanh skulle bli den exakta kopian av Dien Bien Phu, om ingenting gjordes. Han skrek till sina rådgivare "I don't want no damn Dinbinphoo!" och lovade Westmoreland att basen skulle försvaras med alla medel. Det sade han efter att ha läst memorandumet från COMUSMACV den 29 januari, samma meddelande som vi redan har nämnt tidigare. Ingen amerikan, varken befäl eller menig, ansåg att Khe Sanh borde överges. Marinsoldaterna vägrade dessutom att tro att slaget var en belägring.²⁸ De hade visserligen rätt eftersom KSCB aldrig omgavs helt av NVA, det som

istället hindrade underhållstransporterna var det artilleri som fanns på plats nordväst om basen samt på andra sidan gränsen i Laos. Fienden inriktade sig alltså inte på att skjuta ner plan, utan istället på att förstöra dem när de redan hade landat.

STRIDSVAGNSANFALL OCH NÄRSTRIDER

Strax efter midnatt den 7 februari 1968 anföll nordvietnamesiska styrkor understödda av omkring 10 stridsvagnar SF-lägre i Lang Vei.²⁹ Stridsvagnarna var av typen PT-76, den sovjetiska marinkårens standardamfibiestridsvagn. Fordonet är stort, men dåligt skyddat, fast den har en hög mekanisk pålitlighet, vilket gör den utmärkt i sådan terräng som den i Vietnam. År 1991 använde sig den sovjetiska marinkåren fortfarande av den.³⁰ Dessa stridsvagnar anföll Lang Vei från flera håll, men *gröna baskrarna*, beväpnade med både lätta och tunga pansarvärnskanoner, slog tillbaka och förstörde flertalet stridsvagnar. Snart hade dock NVA-pionjärer, beväpnade med sprängdeg, tårgas och eldkastare, kämpat sig igenom stora delar av CIDG:s perimeter. Vid halv tre tiden på natten hade de erövrat båda ändarna av området, och understödda av pansar stormade de de innersta delarna av lägre. *Gröna baskrarna* och deras allierade kämpade emot tappert, men de kunde inte hindra fienden från att fortsätta svärma in i lägre. Flertalet soldater, däribland kapten Willoughby, tog skydd i stridsledningscentralens bunker, men efter en stund talade NVA-soldater om att de tänkte spränga bunkern i luften. LLDB-personalen gick uppför trapporna för att kapitulera, men istället för att ta krigsfångar valde fienden att avrätta dem på plats. Bättre gick det för tre amerikaner, som faktiskt togs till fånga, de avrättades inte, men fick sitta i fångenskap ända till 1973. De som var kvar i bunkern byggde upp en barrikad, som skyddade dem sedan när nordvietnameserna släppte ner två granater. Kapten Willoughby träffades av granatsplitter och svimmade vid halv nio tiden på morgonen. Striderna fortsatte dock på andra ställen runt om i lägre, mest tack vare att amerikanskt stridsflyg hade bombarderat de nordvietnamesiska ställningarna sedan ett på natten. Ett avbräck var de laotiska soldaterna, som vägrat att strida under hela natten, men nu på morgonen samlade några amerikaner ihop 80 laotier och gjorde en motattack. Laotierna flydde dock vid första ögonkontakt med fienden, och de försvarare som hade överlevt (däribland Willoughby, som nu hade vaknat) försökte bryta sig ut ur lägre och fly i riktning i KSCB. I marinkårsbasen samlade major George Quamo några frivilliga från FOB-3 för att hjälpa försvararna av Lang Vei. Deras insats gjorde det möjligt att försvara lägre tills marinkårshelikoptrar anlände senare på dagen för att flyga ut de som överlevde.³¹

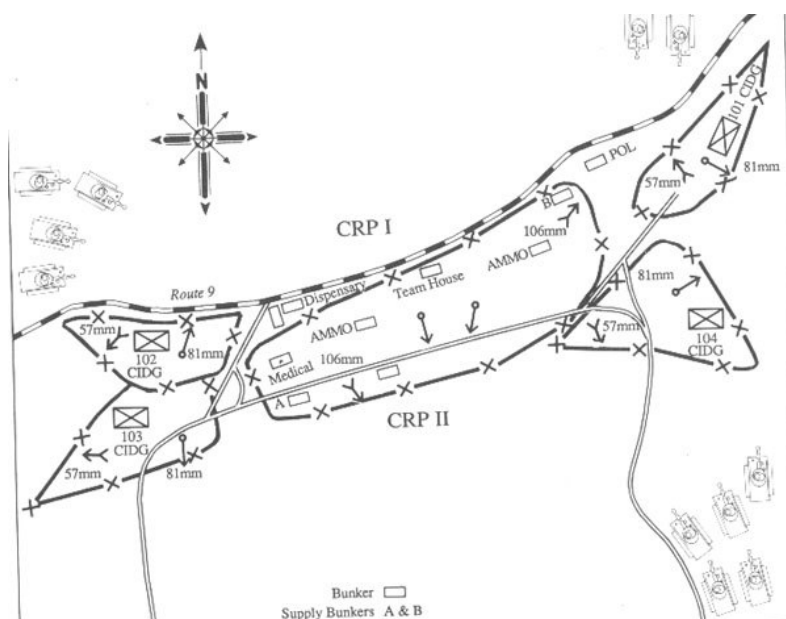

Bild 8
Slaget vid Lang Vei

Enligt överste Soulang, chefen för 33. laotiska frivilligbataljonen, hade 26 av hans män dött under slaget, och de som överlevde ställde till problem för både överste Lownds och för diplomatin mellan USA, Laos och Sydvietnam. Ambassadör Sullivan ansåg att "Lao troops fighting North Vietnamese in [South Vietnam] gravely jeopardizes Lao neutrality". Man kunde inte lämna de laotiska soldaterna utanför KSCB samtidigt som man inte heller kunde ha dem inne i basen, det enda alternativet var att flyga dem därifrån, vilket man gjorde den 9 februari. Laotierna flögs tillbaka till Laos den 15 från Da Nang av det laotiska kungliga flygvapnet, och först då fick de laotiska befälhavarna reda på hur de hade blivit behandlade av amerikanerna. Direkt vid ankomsten till KSCB hade marinsoldaterna avväpnat de laotiska soldaterna och de vägrades dessutom mat. För överste Soulang kändes de som om de tillhörde fienden. Strax efteråt fick de laotiska civilisterna nog och de bestämde sig för att fly tillbaka in i Laos. Det var alltså bara soldaterna som fick "privilegiet" att flygas tillbaka till hemlandet. Den laotiska befälhavare, som var ansvarig för den del av Laos som låg närmast Lang Vei, ansåg att laotierna "must consider South Vietnamese as enemy because of their conduct".³²

Vid KSCB hade det inte förekommit något anfall i koordination med Tet-offensiven i slutet av januari, anfallet kom istället samtidigt som attacken på Lang Vei. Några dagar innan hade kapten Mirza Baig samlat ihop underrättelsemateriel, och genom att studera dessa fick han veta att NVA tänkte anfalla Höjd 881 Syd i gryningen den 5. Amerikanerna gjorde sig beredda och vid gryningen satte amerikanskt artilleri igång att bombardera kullens sluttningar, vilket ledde till anfallet aldrig blev av. Men vad amerikanerna inte visste var att nordvietnameserna hade delat upp sin styrka i två delar, den andra skulle storma Höjd 861A, som låg belägen en bit till nordöst om Höjd 861. Det blev en rejäl överraskning för försvararna, marinsoldaterna ledda av löjtnant Donald Shanley blev tvingade att retirera till en ny position. Inom en halvtimme gjorde de en motattack och besegrade fienden i riktiga närstrider, där bara granater, kulsprutepistoler och knogarna användes. NVA föll tillbaka, men anföll på nytt. Denna gång tillintetgjordes stormningen av artilleri och granatkastare. Marinkåren hade fortfarande kullarna under kontroll.

Den 8 februari var det dags igen. I gryningen stormade fientliga styrkor en utpost väster om KSCB, som försvarades av 1/9. Nordvietnameserna sprängde sig igenom taggtråden och

pionjärer kastade sprängämnen och granater ner i marinsoldaternas bunkrar. Snart hade fienden erövrat hälften av försvararnas område. Kapten Henry Radcliffe iscensatte en räddningsoperation, och samtidigt som stridsflyg släppte napalm och M-48 *Patton* stridsvagnar gav eld, anföll han fienden, som tvingades att dra sig tillbaka. 150 döda nordvietnameser låg kvar på slagsfältet.

HOTET MOT LUFTBRON

KSCB berodde på luftbron för sin överlevnad, men luftbrons existens hotades allvarligt när NVA lyckades trots flyganfall föra fram flera luftvärnspjäser till området nordväst om KSCB. Dessa pjäser användes sedan för att skjuta ner amerikanska transportplan. Den 11 februari träffades en C-130, som fraktade helikopterbränsle. Planet fattade eld och sex besättningsmedlemmar omkom, medan åtta överlevde. Detta ledde till att man försökte göra urlastningsprocessen mycket kortare. Ett sätt gick ut på att så fort planet hade landat skulle besättningen lösgöra lasten, sedan skulle piloten gasa, varpå lasten skulle elegant falla ut på landningsbanan. Inte ens detta garanterade någon säkerhet. En annan C-130 träffades av luftvärnseld och skadades så svårt att besättningen tvingades att reparera planet i all hast, innan de flög tillbaka till Da Nang. Vid ett annat tillfälle slogs det hydrauliska systemet ut på en C-130, som stod på marken. En mekaniker flögs in från Da Nang och han tätade för tillfället de hydrauliska ledningarna. Planet startade och flög till Da Nang, där mekaniker räknade till 242 hål i flygplanskroppen. Alla dessa incidenter gjorde att general Momyer tvingades att förbjuda fler transporter med C-130 maskinerna. Istället fick C-123 *Providers* ansvaret för underhållet av KSCB. Som vi redan har nämnt var *Providers* lastkapacitet bara hälften så stor som *Hercules*, men det fanns vissa fördelar med de mindre planen. De kunde landa betydligt fortare och det gick mycket fortare att lasta ur dem, vilket i för sig berodde på att det fanns mindre att lasta ut. Ironiskt nog så var det bara *Providers* som skulle bli förstörda på marken. Den 1 mars slogs en motor ut på en C-123: a, planet fattade eld, men besättningen undkom. Innan reservdelar hade hunnit föras fram totalförstördes planet dock av en granat. Fem dagar senare sköts en *Provider* ner av luftvärnskanoner. Planet kraschade rakt ner i ett berg, samtliga 48 ombord omkom.³³

Bild 9

En C-130 i brand på landningsbanan.

Ett annat problem var att få ut materiel och mat till utposterna. De enheter som försvarade utposterna led av förluster i storleksordningen 50 %. De kunde inte hålla ut länge till, för att marinsoldaterna tvingades snart att skära ner sina vattenransoner till en kvarts fältflaska om dagen. Den enda möjligheten att skicka in underhåll var genom att använda helikoptrar. Men

så fort helikoptrarna gick ner för att landa, öppnade nordvietnameserna eld, och på detta sätt sköts oacceptabelt många helikoptrar ner. Därför, på den första klara dagen i februari, iscensattes Operation Superkackel. För operationen behövdes 12 A-4 *Skyhawks*, 4 *Hueys* och upp till 16 *Chinooks* (stora transporthelikoptrar). Operationen delades in i fem steg. 1) 4 *Skyhawks* släpper bomber och napalm på fiendens ställningar runt landningszonen. 2) 2 *Skyhawks* släpper napalm. 3) 2 *Skyhawks* släpper rökbomber. 4) *Chinooks* eskorterade av *Hueys* flyger mot landningszonen och 5) 4 *Skyhawks* släpper mer bomber och napalm. Operationen tog mindre än fem minuter att genomföra, och sedan den sattes i verket skulle NVA-pjäser aldrig mer träffa en helikopter i en landningszon.³⁴

Bild 10

En helikopter på väg till kullarna.

Ingenjörer försökte fortfarande hitta nya sätt att få fram materiel till KSCB. Man utvecklade ett nytt system, LAPES (Low Altitude Parachute Extraction System). Piloten manövrerade planet till en plats precis ovanför det ställe där lasten skulle landa, besättningen lösgjorde lasten, piloten ökade farten, och lasten drogs ut av en fallskärm. Tanken var god, men den innebar även problem. Det var svårt att släppa lasten på precis rätt ställe, en liten felberäkning kunde leda till katastrof, vilket också inträffade den 2 mars då en container åkte rakt in i en bunker och dödade en soldat. USAF övergav LAPES för ett annat urlastningssystem. Planet skulle göra samma sak som tidigare, men nu drog en krok ut lasten istället för en fallskärm. Systemet innebar förbättringar eftersom lasten inte längre sladdade runt på banan.

Bild 11
LAPES

Operation Niagara blev den sista åtgärden mot fiendens luftvärn och artilleri. Horder med B-52:or skickades ut varje dag för att släppa sina laster på de nordvietnamesiska ställningarna. Tre bombplan kunde sammanlagt släppa 68,000 ton bomber på en och samma gång. Totalt sett så flögs 2,700 uppdrag, men även jaktflyget bidrog genom att utföra mer än 24,000 uppdrag. Allt som allt släpptes 98,000 ton bomber på fienden.³⁵ Dessa räder gjorde förutom stora hål i marken även stora hål i fiendesoldaternas stridsvilja. Nordvietnameserna visste kanske själva att de aldrig skulle kunna erövra Khe Sanh. De tänkte bara göra ett enda försök till.

Bild 12
En A-1 Skyraider släpper napalm.

DET SISTA ANFALLET

Det enda som hotade KSCB konstant var granatbeskjutningen. Varje dag detonerade i genomsnitt 150 granater på marinkårsbasen, mest granater regnade ner den 23 februari då NVA avfyrade 1,307 projektiler. Amerikanskt artilleri kontrade genom att skjuta iväg totalt

158,981 granater mot fienden under slaget.³⁶ Självklart så förolyckades flertalet amerikaner under bombardemangen, men förlusterna var ändå relativt lätta. Det enda som kunde få KSCB på fall var en regelrätt stormning.

Tidigt på kvällen den 29 februari indikerade spaningsutrustning längs riksväg 9 att 304. NVA divisionen tänkte anfälla basen. Amerikanerna, som inte vågade misstro detta, bad om flygunderstöd. Mycket riktigt så kom ett anfall. Klockan 21.30 ryckte en bataljon fram mot den östra delen av KSCB, den som försvarades av 37. jägarbataljonen (ARVN). Amerikanskt artilleri, bomb- och jaktplan annihilade anfallet innan fienden ens hade hunnit fram till taggtråden. Strax före midnatt försökte en annan bataljon att storma KSCB. Den mötte strax samma öde som bataljonen före. Det allra sista angreppet kom vid tre tiden på morgonen den 1 mars, men den anfallande styrkan blev även här totalt upplöst. Aldrig mer skulle fienden försöka sig på att erövra Khe Sanh Combat Base.

Detta sista anfall var slagets vändpunkt, för från och med den 6 mars började nordvietnameserna sitt slutgiltiga tillbakadragande.³⁷

PEGASUS OCH BORTOM

Trots att det direkta hotet mot Khe Sanh var borta arbetade general Westmoreland för att en undsättningsoperation, Operation Pegasus, skulle sättas i verket. Under Pegasus skulle amerikanerna inte bara rädda garnisonen i Khe Sanh utan också öppna riksväg 9, som hade blivit stängd av NVA-trupper. För att utföra uppdraget hade Westmoreland tilldelat över trettiotusen soldater under befäl av generalmajor John Tolson. Tolson var befälhavaren för den 1. kavalleridivisionen (flygburen) men under operationen fick han även kontrollen för 1. och 26. marinkårsregementena, 37. jägarbataljonen (ARVN) och en vietnamesisk luftburen enhet. Man bestämde sig för att starta operationen vid byn Ca Lu, 25 km nordöst om KSCB. Ända sedan mitten av mars hade ingenjörer från både armén, marinkåren och marinen byggt upp en bas, landningszon Stud, från grunden. De hade uppfört en landningsbana, ammunitionsdepåer, stridledningscentraler och bunkrar. Allt fanns där.³⁸

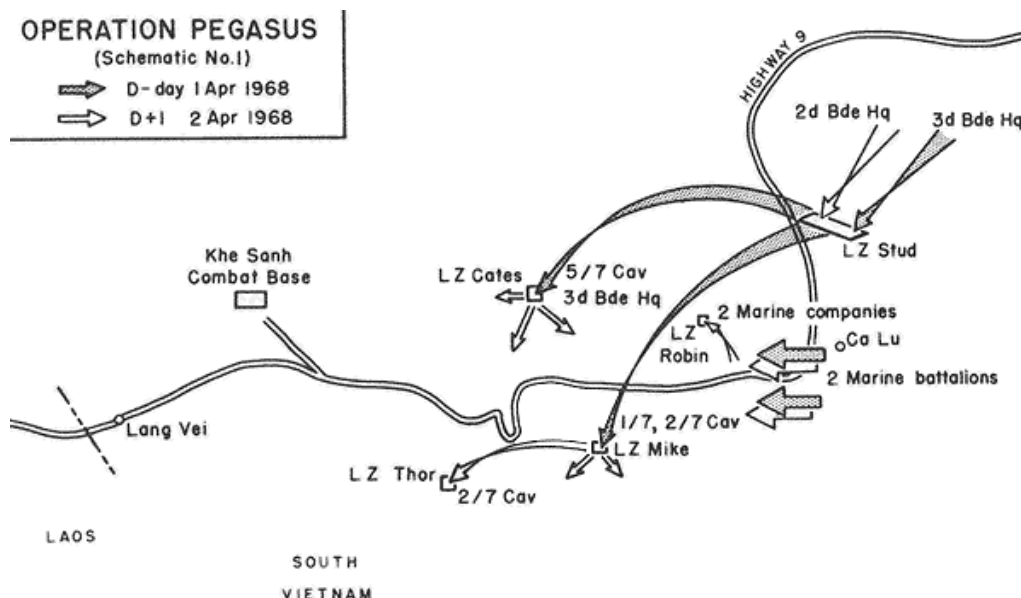

Bild 13
Pegasus dag 1-2.

Klockan 07.00 den 1 april 1968 inleddes undsättningsoperationen när två bataljoner ur 1. marinkårsregementet började rycka fram längs riksväg 9. Samtidigt flögs 3. brigaden ur 1. kavalleridivisionen in till landningszon Stud. Brigaden skulle sedan också attackera västerut, men dåligt väder senarelade anfallet, som inte kunde inledas förrän 13.00, då 1/7, 2/7 och 5/7 anföll landningszon Mike. När Mike hade säkrats var undsättningsstyrkan bara halvvägs ifrån Khe Sanh. Nästa dag fortsatte marinkårsregementet att attackera västerut samtidigt som 2/7 lyftes in till en ny position längre bort. Samma dag anlände 2. brigaden till landningszon Stud för att utgöra andra vågen. Den första vågen mötte ett svagare motstånd än väntat, så 2. brigaden med tre bataljoner (1/5, 2/5 och 2/12) skickades in redan nu, en dag innan tidtabellen.

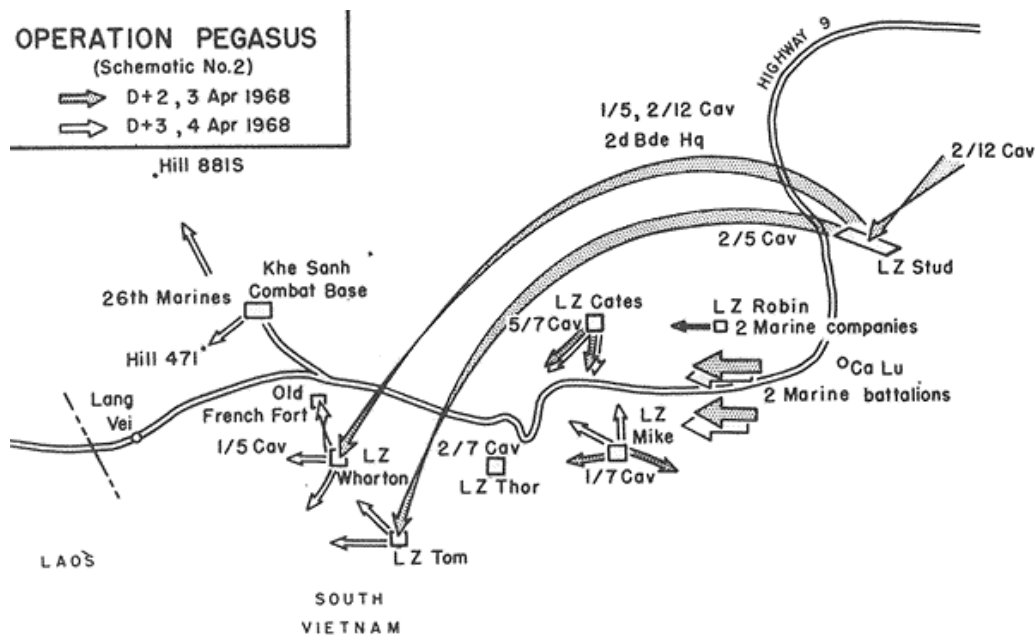

Bild 14
Pegasus dag 3-4.

På den fjärde dagen av operationen beordrades överste Lownds att attackera söderut från basen och erövra Höjd 471 med en bataljon. Marinsoldaterna stormade kullen efter ett artilleribombardemang, dödade 30 fiender, och tog höjden utan större problem. Samma dag lyftes en bataljon ur 2. brigaden till ett gammalt franskt fort, som var beläget söder om KSCB. Nästkommande dag gjorde nordvietnamesiska trupper ett motanfall mot marinsoldaterna på Höjd 471. Anfallet stoppades efter blodiga strider, under vilka 122 fiendesoldater fick sätta livet till. I ett rasande tempo fortsatte 2. brigaden dessutom sitt anfall på det franska fortet, vars försvarare fortfarande höll ut.

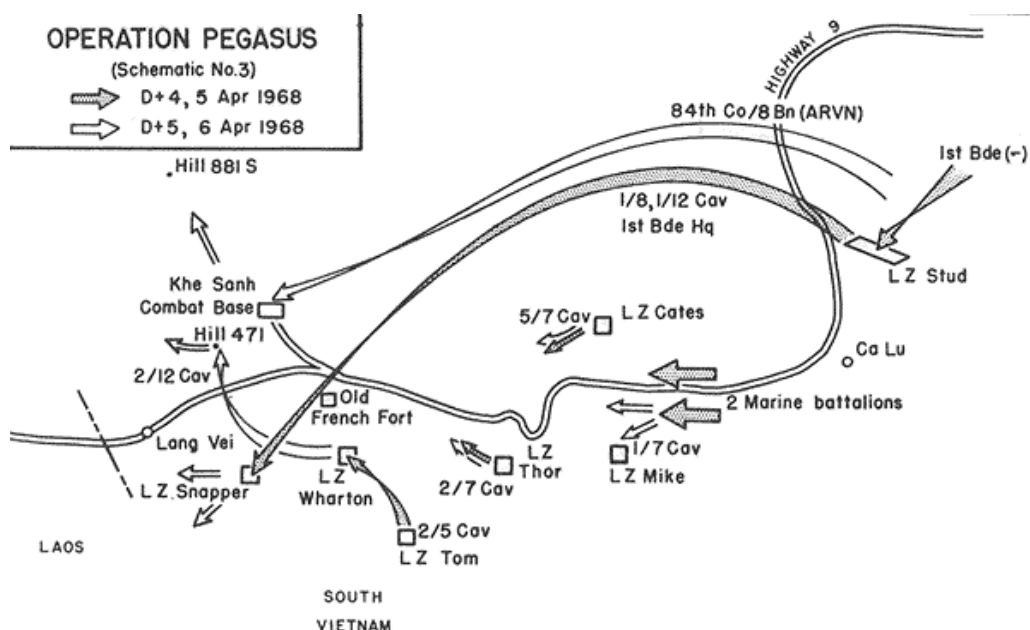

Bild 15
Pegasus dag 5-6.

På den sjätte dagen tryckte 1. marinkårsregementet vidare längs riksväg 9 mot KSCB samtidigt som helikoptrarna ur kavalleriet rensade bort alla fickor med fientligt motstånd. De värsta striderna rasade mellan 2/7 och en nordvietnamesisk styrka. Kavalleristerna dödade 83, tog en krigsfånge och förstörde massor med materiel. Under tiden flögs en annan bataljon till Höjd 471 för att avlösa marinsoldaterna. Detta var den första undsättningen av Khe Sanhs försvarare. Tidigt på eftermiddagen flögs 84/8 ur 3. operationsstyrkan (ARVN) in till själva KSCB, där de sedan avlöste soldaterna ur 37. jägarbataljonen. Detta skedde helt utan incidenter och betydde att den första officiella föreningen mellan basens försvarare och Pegasusstyrkan hade utförts. Den 7 april skickades flera bataljoner ur 3. operationsstyrkan för att blockera nordvietnamesiska flyktvägar till Laos. Under processen hittade allierade enheter massor med materiel, som fienden hade lämnat bakom sig. Slutligen samma dag erövrades det franska fortet, som var fiendens sista starka tillhåll i området runt KSCB.

Klockan 08.00 den 8 april slutfördes undsättningen av garnisonen, och 1. kavalleridivisionen blev den nya herren på täppan. Under svepande manövrar åt alla håll från basen hittade man ännu mer övergivet materiel, och det verkade som fienden hade snarare flytt än lugnt dragit sig tillbaka. Detta tack vare de olika anfallet åt olika håll under Pegasus. Två dagar senare återerövrades SF-lägrer i Lang Vei av 1/12 ur den 1. brigaden. Amerikanerna lokaliserade även en av de berömda PT-76 stridsvagnarna, varpå de förstörde den.

Riksväg 9 öppnades officiellt den 11 april efter att ingenjörer hade reparerat samtliga sektioner, som hade varit demolerade. De hade arbetat elva dagar i sträck.³⁹

Sporadiska strider blossade upp i området runt Khe Sanh vid flera tillfällen, men fienden gjorde aldrig något försök att erövra KSCB. Berättelsen om slagen vid Khe Sanh avslutades definitivt den 26 juni 1968, då samtliga amerikanska styrkor lämnade basen, trots att de kämpat så hårt och förlorat så många för att behålla den.

Enligt officiella siffror dog 205 marinsoldater och över 1,600 sårades under det andra slaget om Khe Sanh. Andra uppgifter tyder på att antalet döda amerikaner var dubbelt så många, 475. Dessa siffror inkluderar inte stupade och sårade i andra icke-amerikanska förband, som den laotiska frivilligbataljonen, CIDG och ARVN. Under Operation Pegasus och andra

undsättningsoperationer (även flyg) omkom ytterligare 97 amerikaner och 33 ARVN-soldater. De nordvietnamesiska förlusterna är okända. 1,602 kroppar hittades på slagfälten, men MACV har, genom olika beräkningsmetoder, estimerat att NVA förlorade mellan 10,000 och 15,000 soldater. Detta främst tack vare strids- och bombflyg samt artilleribeskjutningar under Operation Niagara.⁴⁰

Många fler skulle få sätta livet till innan kriget var över, såväl civila som soldater.

SLUTSATSER OCH REFLEXIONER ANGÅENDE ETT AVSLUTAT SLAG

Slagen vid Khe Sanh utkämpades på grund av dess geografiska och strategiska position. Khe Sanh ligger i slutet av riksväg 9, nära både DMZ och Laos. Platsen där basen ligger är ett utmärkt utgångsläge för en invasion. Riksvägen går i en dalgång fram till KSCB, som omringas av flera höga kullar, från vilka fienden kunde enkelt (om de först erövrade dem) förstöra basen med artilleri och granatkastare. Men nu blev det inte så. Fienden lyckades aldrig erövra kullarna, nyckeln till basens överlevnad. De försökte gång på gång, men stoppades tack vare heroiska insatser av marinkårssoldaterna.

Strategiskt sätt var basen viktig för NVA för att den utgjorde den perfekta platsen från vilken man kunde invadera norra och västra Sydvietnam. Men för amerikanarna var den viktig för att den kunde användas för att lokalisera och nedkämpa fiendestyrkor, som ämnade utföra just en sådan invasion. Dessutom kunde KSCB användas för att kontrollera trupprörelser längs Ho Chi Minh leden och i den demilitariserade zonen. Westmoreland ämnade också använda basen som en startpunkt för en invasion av Laos, något han aldrig fick tillåtelse att genomföra.

Vad Giap ville åstadkomma under den stora offensiven 1968 är ett mysterium. Somliga tror att han utkämpade slaget vid Khe Sanh för att avleda amerikanska styrkor från att försvara resten av landet under Tet. Detta är fel. Giap mobiliserade två divisioner och ett regemente samt artilleri och stridsvagnar för att erövra KSCB. Detta betyder att han använde sig av uppemot 40,000 man. Så många soldater utgör ingen avledningsmanöver, i så fall en extremt kostsam sådan. Giap var ingen dåre, så tanken måste istället ha varit att utkämpa ett klassiskt fältslag för att erövra Khe Sanh och därigenom skaka amerikanarna och deras stridsvilja. Om han lyckades att orsaka amerikanarna stora förluster skulle folket hemma i USA snart göra revolt, och beordra ett tillbakadragande. Detta skulle leda till en oförhinderlig återförening mellan nord och syd.

Giap misslyckades fatalt. Hans trupper lyckades inte att ta kullarna runt basen, det var det som fick de nordvietnamesiska trupperna på fall. Kullarna var som sagt nyckeln till basens överlevnad. Han lyckades att erövra både byn Khe Sanh och Lang Vei, men deras läge var inte lika strategiskt viktigt som KSCB: s. Giap insåg kanske inte förrän det var för sent att amerikanarna aldrig tänkte överge basen. Han underskattade antagligen sin motståndares beslutsamhet att sätta in allt för att understödja den. Amerikanarna visste att det skulle vara en katastrof om basen föll i fiendens händer, men istället för att evakuera den så skickade man in förstärkningar. Westmoreland var övertygad om att marinsoldaterna skulle hålla basen, det var ett gigantiskt vågspel, men han satsade på de rätta korten. Till slut förstod Giap att han inte kunde erövra Khe Sanh även om han var villig att betala ett högt pris i manskap och materiel för det. Därför började de nordvietnamesiska styrkorna att dra sig tillbaka i slutet av mars. Giap lät dock några tusen soldater stanna kvar för att fortsätta plåga amerikanarna och hålla skenet uppe, så att de såg ut som om belägringen fortsatte. På detta sätt lyckades Giap hålla myten om Dien Bien Phu uppe, för de amerikanska journalisterna trodde fortfarande att Khe Sanh kunde förloras.

Så var slaget om Khe Sanh en replik av det om Dien Bien Phu? Där måste svaret var nej. Det finns förstås vissa likheter. Båda baserna var isolerade utposter och båda var tvungna att försörjas från luften. Här ligger även olikheterna. Dien Bien Phu föll för att Vietminh kontrollerade kullarna runt basen, och kunde därför positionera ut luftvärn, som sköt fransmännens luftbro sönder och samman. Dien Bien Phu har snarare fler likheter med Stalingrad än med Khe Sanh. Slaget om Khe Sanh utkämpades med helt andra förutsättningar. Eftersom kullarna i stort sett var säkrade kunde luftbron, med vissa undantag (som vi tidigare har sett), hållas i funktion under hela belägringen. För att möta hotet mot luftbron skickade

amerikanarna ut svärmar med bomb- och jaktplan, som decimerade fienden totalt. Luftunderstödet var otroligt viktigt. Man hindrade fienden från att skjuta ner flygplan, och dessutom så påverkades fiendens stridsvilja så pass att de började slåss sämre. Alla dessa övertag saknade fransmännen. Ännu en gång så påminner Dien Bien Phu mer om Stalingrad än om Khe Sanh. Slaget om Khe Sanh var det sista öppna fältslaget under Vietnamkriget.

Bild 16

Marschkängor framför Vietnammonumentet.

APPENDIX A

Amerikansk slagordning vid Khe Sanh 29 september 1966 - 18 april 1968

1/3 (29.09.66-06.02.67)

B/1/13 (29.09.66-26.01.67) (artilleri)

I/1/12 (26.01.67-05.04.67) (artilleri)

B/1/9 (06.02.67-27.04.67)

E/1/9 (07.03.67-27.03.67)

F/1/12 (05.04.67-11.05.67) (artilleri)

K/3/3 och HKV/3/3 (25.04.67-27.04.67)

K/3/9 (25.04.67-11.05.67) (anslutet till 3/3)

E/2/3, G/2/3, H/2/3 och HKV/2/3 (26.04.67-11.05.67)

F/2/3 (27.04.67-11.05.67) (avlöste M/3/3 01.05.67)

M/3/3 (27.04.67-01.05.67) (ersatte K/3/3)

M/3/9 (27.04.67-11.05.67) (ersatte B/1/9) (anslutet till 3/3)

B/1/12 (27.04.67-11.05.67) (artilleri)

E/2/9 (01.05.67-11.05.67) (ersatte M/3/3)

C/1/26 (04.05.67-18.04.68)

1/26 (13.05.67-18.04.68)

3/26 (13.06.67-03.09.67, 13.12.67-18.04.68)

2/26 (16.01.68-18.04.68)

1/9 (22.01.68-16.04.68)

37. jägarbataljonen (ARVN) (27.01.68-11.04.68)

*Amerikansk slagordning under Operation Pegasus
1 – 15 april 1968*

1. kavalleridivisionen (flygburen) (1st Cavalry (Airmobile))

1. brigaden

1/8

1/12

2. brigaden

1/5

2/5

2/12

3. brigaden

1/7

2/7

5/7

1. marinkårsregementet

26. marinkårsregementet

11. marinkårsingenjörregementet

3. flygburna operationsstyrkan (ARVN)

Amerikanska understöds- och underhållsförband under striderna vid Khe Sanh 1967-1968

Understödsförband

7. flygdivisionen

1. marinflygskadern

133., 252. och 307. bombeskadrarna (B-52 *Stratofortress*)

Underhållsförband

152. marinflygstransportskvadronen (C-130 *Hercules*)

834. flygdivisionen (C-130 *Hercules*)

315. flygkommandoskvadronen (C-123 *Provider*)

16. marinflygsgruppen (UH-34 *Seahorse*, CH-46 *Chinook*, UH-1E *Huey*)

36. marinflygsgruppen (CH-53 *Sea Stallion*)

Det som står inom parentes är de flygplans- och helikoptermodeller som ingick i respektive enhet.

7. flygdivisionen och 1. marinflygskadern innehöll dock massor med olika jakt- och attackflygplan, och därför är det svårt att ange precis vilka flygplan som ingick i de enheterna.

Lämpliga jaktflygplan torde vara exempelvis A-1 *Skyraider*, A-4 *Skyhawk*, A-6 *Intruder*, F-4 *Phantom*, F-8 *Crusader*, F-105 och F-111.

Nordvietnamesisk slagordning vid Khe Sanh 1967-1968

304. divisionen

- 9. regementet
- 24. regementet (förflyttad till Hue 10.02.68)
- 66. regementet

320. divisionen

90. regementet (324. divisionen)

325C. divisionen

- 18. regementet
- 29. regementet (2 bataljoner förflyttade till Hue 10.02.68)
- 95C. regementet
- 1010. regementet

68. och 164. artilleriregementena

11 PT-76 amfibiestridsvagnar

Observera att samtliga förband inte stred samtidigt hela tiden och de var dessutom inte på plats vid Khe Sanh hela tiden.

Det är enkelt (men kräver ett noggrant detektivarbete) att ta reda på när amerikanska enheter (ner i minsta kompani) avlöste varandra, men det finns ingen information om de nordvietnamesiska förbandens tjänstgöringstider i Khe Sanh området. Dessutom är den minsta namngivna enheten (med vissa enstaka undantag) ett regemente, medan den minsta amerikanska namngivna enheten är så liten som en grupp. Detta ojämna förhållande gör att det finns mycket mer information att hämta om de amerikanska än om de nordvietnamesiska förbanden.

NOTFÖRTECKNING

- ¹ Beevor, Antony, 2000. *Stalingrad*. Sid. 263.
- ² David, Saul, 1999. *Militära misstag*. Sid. 162-163.
- ³ Davidson, Phillip B., 1991. *Vietnam at War*. Sid. 182, 193-196.
- ⁴ David, 1999. Sid. 218-222.
- ⁵ Prados, John, 1995. *The hidden history of the Vietnam War*. Sid. 165.
- ⁶ Stubbe, Ray, 1997. *Khe Sanh Hill Fights of '67*. Sid. 1.
- ⁷ <http://www.geocities.com/Pentagon/4867/timeline.html>
- ⁸ Stubbe, 1997. Sid. 2.
- ⁹ Morrison, Wilbur H., 1990. *The Elephant & the Tiger*. Sid. 281.
- ¹⁰ Stubbe, 1997. Sid. 2.
- ¹¹ Ibid. Sid 2-41
- ¹² Morrison, 1990. Sid. 366-369, 381.
- ¹³ Davidson, 1991. Sid. 442-444, 559, 562.
- ¹⁴ Nalty, Bernard C., 1998. *The Vietnam War*. Sid. 197.
- ¹⁵ Wheeler, Earle G., 29/1-68. *Memorandum for the president. Subject: The situation at Khe Sanh*.
- ¹⁶ Lodge, Henry Cabot, 8/2-68. (Ingen titel)
- ¹⁷ Prados, 1995. Sid. 169.
- ¹⁸ Davidson, 1991. Sid. 559.
- ¹⁹ <http://www.mindspring.com/~ashley007/POWMIA/langvei.html>
- ²⁰ Prados, 1999. *The blood road*. Sid. 190-191, 246.
- ²¹ Davidson, 1991. Sid. 554-555.
- ²² Tucker, Spencer C., 1998. *Encyclopedia of the Vietnam War, Volume One*. Sid. 339
- ²³ Nalty, 1998. Sid. 197-198.
- ²⁴ Discovery Channel, 1999. *Battlefield: Vietnam*.
- ²⁵ Tucker, 1998. Sid. 339.
- ²⁶ Davidson, 1991. Sid. 558.
- ²⁷ <http://www.airpower.maxwell.af.mil/airchronicles/cc/vaughan.html>
- ²⁸ Prados, 1995. Sid. 170.
- ²⁹ Nalty, 1998. Sid. 201.
- ³⁰ Miller, David - Ridefort, Gerard, 1993. *Moderna elitförband*. Sid. 68.
- ³¹ <http://www.mindspring.com/~ashley007/POWMIA/langvei.html>
- ³² Prados, 1999. Sid. 257-258.
- ³³ Nalty, 1998. Sid. 199-204.
- ³⁴ Brown, Ashley, 1986. *The US Marines in action*. Sid. 59-62.
- ³⁵ Nalty, 1998. Sid. 201, 204-205, 207-208.
- ³⁶ Ibid. Sid. 200.
- ³⁷ Davidson, 1991. Sid. 561.
- ³⁸ Spector, Ronald H., 1993. *After Tet*. Sid. 123.
- ³⁹ <http://www.army.mil/cmh-pg/books/Vietnam/Airmobility/airmobility-ch09.html>
- ⁴⁰ Tucker, 1998. Sid. 339-340.

KÄLLFÖRTECKNING

Tryckta källor:

- Beevor, Antony, 2000. *Stalingrad*. Lund: Historiska Media.
- Brown, Ashley, 1986. *The US Marines in action*. London: Orbis Publishing.
- David, Saul, 1999. *Militära misstag*. Lund: Historiska Media.
- Davidson, Phillip B., 1991. *Vietnam at war*. Oxford: Oxford University Press.
- Miller, David – Ridefort, Gerard., 1993. *Moderna elitförband*. Malmö: Frank Stenvalls Förlag.
- Morrison, Wilbur H., 1990. *The Elephant & the Tiger*. New York: Hippocrene Books, Inc.
- Nalty, Bernard C., 1998. *The Vietnam War*. London: Salamander Books Ltd.
- Prados, John, 1995. *The hidden history of the Vietnam War*. Chicago: Ivan R. Dee, Inc.
- Prados, 1999. *The blood road*. New York: John Wiley & Sons, Inc.
- Spector, Ronald H., 1993. *After Tet*. New York: The Free Press.
- Tucker, Spencer C., 1998. *Encyclopedia of the Vietnam War, Volume One*. Santa Barbara: ABC-Clío, Inc.

Otryckta källor:

- Discovery Channel, 1999. *Battlefield: Vietnam*.
- Doehrman, Dave. (Publiceringsår och datum saknas). Khe Sanh Chronology 1962 – 1968. 2001-05-09.
<http://www.geocities.com/Pentagon/4867/timeline.html>
- Lodge, Henry Cabot, 8/2-68. (Publiceringsår och datum saknas). (Ingen titel). Dokumentet hittades på följande Internetadress 2001-04-20:
<http://members.easyspace.com/airdrop/decission/1020868a.jpg>
- Remarks: Overrun at SF Camp. 2001-05-09.
<http://www.mindspring.com/~ashley007/POWMIA/langvei.html>
- Stubbe, Ray, 1997. "Khe Sanh Hill Fights of '67", i *Khe Sanh Veterans Newsletter; Special Issue: 30th Anniversary of the Hill Battles at Khe Sanh*.

Artikeln omskriven som Word-dokument, som hittades på följande Internetadress 2001-04-20:

http://www.thirdmarines.net/khe_san/khe_san_67.doc

Tolson, Generallöjtnant John J. Publicerad på Internet: 2000-07-28. AIRMOBILITY 1961-1971; CHAPTER IX: Major Operations, 1968. 2001-05-17.

<http://www.army.mil/cmh-pg/books/Vietnam/Airmobility/airmobility-ch09.html>

Vaughan, Dr. David K. – Donoho, Major James H. (Publiceringsår och datum saknas). *From Stalingrad to Khe Sanh: Factors in the Successful Use of Tactical Airlift to Support Isolated Land Battle Areas*. 2001-05-11.

<http://www.airpower.maxwell.af.mil/airchronicles/cc/vaughan.html>

Wheeler, Earle G., 29/1-68. (Publiceringsår och datum saknas). *Memorandum for the president. Subject: The situation at Khe Sanh*.

Dokumentet hittades på följande Internetadresser 2001-04-20:

<http://members.easyspace.com/airdrop/decission/j012968.jpg>

<http://members.easyspace.com/airdrop/decission/j012968a.jpg>

Bildkällor:

Försättsblad (vy över KSCB): <http://hometown.aol.com/messerball/index.html>

1: <http://dirckhalstead.org/issue9711/req31.htm>

2: <http://grunt.space.swri.edu/brupics.htm>

3: <http://www.geocities.com/pentagon/4867/quangtri.jpg>

4: <http://www.geocities.com/pentagon/4867/areamap.jpg>

5: Discovery Channel, 1999. *Battlefield: Vietnam*.

6: <http://dirckhalstead.org/issue9711/req14.htm>

7: Discovery Channel, 1999. *Battlefield: Vietnam*.

8: <http://www.geocities.com/pentagon/4867/langvei.jpg>

9: <http://hometown.aol.com/messerball/index.html>

10: <http://www2.una.edu/history/khesanh.htm>

11: <http://www.geocities.com/pentagon/4867/photos2.html>

12: <http://grunt.space.swri.edu/brupics.htm>

13: <http://www.army.mil/cmh-pg/books/Vietnam/Airmobility/airmobility-ch09.html>

14: <http://www.army.mil/cmh-pg/books/Vietnam/Airmobility/airmobility-ch09.html>

15: <http://www.army.mil/cmh-pg/books/Vietnam/Airmobility/airmobility-ch09.html>

16: <http://www.ibiblio.org/pub/academic/history/marshall/military/vietnam/pictures/misc/>